

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritium Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniæ, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

Altrocißimæ quædam Criminationes Polycarpi redarguuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

tiffimus Polycarpus Iesuitas audacissimè accusat, manife-
 sta & inaudita inter Christianos Tyrannidis. Præterquam
 enim quòd istam obediendi necessitatem, (quæ tamen, quia
 sponte & liberè suscepta est, libertas potius vocanda esset)
 cum Turcica ac Moscovitica crudelitate improbissimus
 nebulo comparat: illud etiam mentitur. Societatis IESV
 Moderatores, in eos, qui minus ad exequenda iussa & impe-
 rata Magistratum suorum prompti; vel ingenio sint præ-
 fractione; ac minus obseruantes Constitutionum Iesuitica-
 rum; seuerè & crudeliter animaduertere: ita quidè, vt ipse
 Pater Ignatius hac asperitate pœnarum multorum valetu-
 dinem ac vires tantopere fregerit, vt longioris vsura vitæ
 priuarentur: eiusque mendacij auctorem facit, ac testem ci-
 tat Reuerendum Patrem Paulum Hoffæum, virum grauis-
 simum, & de ipsa Societate ac Germania nostra optimè
 meritum. Quæ tam impudens & turpis Calumnia est, vt in-
 ter præcipuas numerari possit; cum, si in vlla hominũ con-
 gregatione, singularis semper, admirabilis, atque planè pa-
 terna Patris Ignatij in omnes etiam delinquentes, beneuo-
 lentia extiterit: quam vt omnes, qui præsent, imitarentur,
 grauissimè sancit in Constitutionib. suis, & in hodiernum
 diem diligentissimè in omnibus Collegijs obseruatur: ita,
 vt semper magis beneuolentia & amore, quàm seueritate
 & acerbitate delinquentes corrigantur. Sed testis est huius
 rei ipsa vita beati illius viri; tum eorum Constitutiones &
 Regulæ. Non quidem omninò parcitur delinquentibus;
 sed disciplina Religiosa magno vbique studio ab his Patri-
 bus obseruatur. Veruntamen sic inter eos viuatur, vt pœ-
 nis minimum opus sit, nisi fortè ad Virtutis exercitatio-
 nem. Et ita plerique affecti sunt, vt, quamuis ob leuiora er-
 rata, de se ipsis grauiores pœnas sumant, quam quisquam
 etiam seuerus Censor exigeret. Quòd si quis aliquando præ-
 fracti animi & impatiens paternæ emendationis, aut gra-
 uioris & manifesti sceleris reus inueniretur, nō cum in car-
 ceres compingunt, nec tormenta adhibent, sed à sua Socie-
 tate demittunt, & liberum abire sinunt. Quò fit, vt talium,
 L 2

nes, magna
 prudentias
 mansuetu-
 dine guber-
 nari.

Hist. Ord.
 Ies. pa. 44.
 & 151.

Atrox ca-
 lunnia de
 Tyrannide
 Iesuitarum
 cõsuetur.

Hist. Ord.
 Ies pag. 12.

In vita eius
 lib. 5. ca. 7.
 Cõstit. par.
 6. cap. 1. S. d.

APOLOGIA PETRI STEVARTII.

si qui sint, crimina, ipsis Societatis IESV Clericis nequaquam ascribi debeant; nemo enim vllius criminis reus est, nisi ipse id perpetrarit; vel consilijs aut auxilijs perpetrantem adiuuerit; aut dissimulando in scelere confirmarit; quorum nihil faciunt Societatis IESV Patres, qui tales à se repellunt; itaque repulsos alio loco habere non oportet, quam quo habentur, sani corporis excrementa.

*Atrocissima
criminatio
in Moderatores Socie-
tatis IESV.
Locis paulo ante ex
Histor. Ies.
citatis.*

Illud demum in hoc capite satis admirari non possum, eò confidentiæ ac audaciæ prorumpere Polycarpum, vt affirmare audeat: eos qui sint ad obediendum tardiores, & ingenij ac voluntatis peruiacioris, si mores non mutant, à leuitis clam occidi, non tantum lento crimine per poenitentias, de quo hactenus; sed etiam celeri ac violenta morte, vt veneno. Itanè ergò barbari, saui ac truculenti Iesuitæ, vt in suos ipsi Fratres sauiant? Audi Polycarpe Leyser: Ego te citius ac fortius patrem, matrem, liberoq; tuos occidisse testatum faciam; quam tu probes Iesuitarum Moderatores, vllum suorum occidisse; Quòd si hæc consuetudo eorū esset, occidere quos corrigere non possent: nã, illi sceleratū tuum Eliam, non ad te perfugere permisissent. Nam quibus tu de causis, Iesuitarum Maiores ita sequere improbilissimè mentiris: ex omnes in Elia insignes fuerunt: siquidem non paucis antè, quam fraudulentus Apostata, furum instar ac nebulonum aufugisset, hebdomadis, ita se gessit, vt melioris frugis spes esset ferè nulla. Sed toleratus tamen est, & benignissimè tractatus: neque opus habuit sic aufugere, vt ij solent, qui laqueum aut ignem se meritos sciunt: sed tanquam Tyro adhuc dimissus esset, si animum ac voluntatem suam declarasset, quemadmodum alijs plurib. factum est. Verum videtur aliquod calumniæ patrociniū quassisse Polycarpus; hos præcipuè, qui Coadiutores apud Iesuitas vocentur, si vitiosi, aut contumaces sint, sic trucidari mentitur.

*Polycarpus
calumniam
minorè a-
lia maiore
conatur ex
sufare.*

Verum hoc ipsum manifestiorem reddit calumniam, quippe cum multò minus periculi sit in eiusmodi cōditionis hominibus, si vitæ susceptæ se non cōstanter accommo-
dent,

dent, dimittendis, atque penitus excludendis; quam in cæteris, qui tum animi, tum externis dotibus his longe plerumque præstant. Nequeo satis apud animum meum assequi, quænam possit extitisse causa, vel Eliæ, vel Polycarpo, huius atrocissimæ calumniæ comminiscendæ, nisi quod existimo hoc efficere voluisse Calumniatores istos, ut Iesuitæ passim ab omnibus trucidarentur, si crederetur, eos suos fratres ac socios domi & occultè per inauditum nefas contrucidare. Verum nihil effecisti Polycarpe: sua perseverabit Iesuitis apud Catholicos auctoritas & gratia: te verè cælestis manet ob has tantas iniurias in homines innocentes vindicta, tantò acerbior, quantò tardior. Etiam ex ijs, qui tua legent & audient, multi, nihil à te deterriti; à Iesuitis trucidari, quam tecum in delicijs vivere, multò magis eligent; tanti scilicet tuam fidem & calumniam hanc facient. Hoc ego de Societatis IESV Patribus mihi pollicor, nihilo minus etiam, pro hac tanta tua in eos calumnia, si tu Polycarpe trucidandus esses, Iesuitas te etiam cum proprio periculo, crepturos morti, & salutem daturus. Hos tu, Polycarpe, homicidas & paricidas arguis, qui nullum tantum inimicum habent, & habent sanè truculentissimos, quem non vivere & beatum esse cupiant & laborent: Polycarpe, quid hominises, quem neq; pœnæ ac suppliciorum timor neque tanta Iesuitarum bonitas & pietas à calumniando absterreat?

Venit mihi hoc loco in mentem; veterum Tragædiarum formam, in hoc famoso libro Polycarpum æmulatū fuisse. Legit enim vel audiuit sine dubio; Poetas illos Tragicos, ubi nefandissima Tyrannorum & crudelissima flagitia spectanda proposuissent, Furias introduxisse, quæ tantorum scelerum pœnas sumerent, & per summos cruciatus ac horrenda supplicia, animam ac vitam tandem immaniſſimis belluis eriperent. Itaq; in Iesuitis, Orestis, aut Thyestæ personam contemplatus sum. Nam tanta flagitia, tanta crudelitas, tanta impietas, quid aliud meretur, nisi ardentis Furiarum faces; & mortem truculentissimam? Fingit igitur Poly-

*Calumnia
sunt, Iesui-
tas spectris
velut Fu-
rijs agitari
& horren-
dos vitæ exi-
tus sortiri.
Hist. Ord.
Ies. cap. vlt.*

Polycarpus, Iesuitas ob hæc scelera, quæ ipse commemoravit, Furijs exagitari, & nocturnis atque diurnis terroribus excarnificari, idque exemplis comprobatur, hominum mihi amicissimorum & notissimorum; atq; ut ex pluribus unum seligam, ipsius Patris Gregorij de Valætia, quem hoc ipsum fateri, audacissimè & stultissimè mentitur. Quanquam non est hoc solum de Patre Gregorio mendacium, sed alia plura, æquè impudenter atque insulse simul conficta; nempe cum Kemnitij eruditionem, vehementer admiratum, exhorruisse, & similia; sed ad spectra, Furias, stimulosque conscientia redeo, quibus Patres Societatis IESV doctissimos & optimos excruciarum calumniatur. Quæ tamen calumnia ex ijs, quæ hæcenus commemorata sunt, manifestè conuellitur: & ex eo quoque vanissima conuincitur, quod inter cætera, quæ in Societatis IESV Patribus miramur, sit illa quasi perpetua quædam serenitas animi; & gaudiû ac tranquillitas mentis singularis, quæ in omnibus ferè eorum actionibus, ob rectè factorum conscientiam elucet. Quin etiam ipsi Hæretici, qui cum Societatis IESV Patribus egerunt, mirati plerumque sunt eorum comitatem ac hilaritatem cum grauitate & constantia sic coniunctam, satis ut appareret, illis nunquam deesse lætitiã ortam ex bona conscientia, ex honestis consilijs, ex rectis actionibus, ex contemptu fortuitorum, ex placido vitæ & continuo tenore vnam prementis viam. Quod verum solidumque gaudiû obtinent vsque in vitæ finem ac exitum, quem plerumque felicissimum sortiuntur; ita ut pauci ex ijs, qui Iesuitas benè nouerunt, sint, qui non optent sibi talem exitum, qualem vel in illis viderunt? vel ex fide Catholica intelligunt, mereri eos, qui se tota vita sua DEO dicarint. Quare insanæ & iniquissimæ calumniæ sunt, quas de morte Iesuitarum in fine libri plurimas & inauditas struit Calumniator; inter quas illa est, plerosque desperare, aut de fide dubitare. ac pœnitere, si vel à Lutherana fide defecerint, vel cõtra eam scripserint: Idque contigisse tum alijs, tum etiam ipsi beato Ignatio, Francisco Turriano Iesuitæ, & Casparo Franco,

Ante-

Antecessori meo; quæ mendacia, & cætera huius Pseudo-historiæ innumera, plurimis & grauiſſimis testibus, qui præſentes horum virorum, & cæterorum morti adfuerunt, confutari luculenter poſſent, ſi Polycarpus dignus iudicaretur, contra quæ tantorum virorum teſtimonia producerentur.

Sed velim tandem tuas calumnias, in hac tam enormi occiſas omnes: At reuiuſcunt aliæ; contra quas adhuc dimicandum eſt. Quoniam ſemel purgandam ac defendendam Societatem mihi ſumpſi; pergendum eſt. Illud tamen etiam atque etiam obſecro, memoria repetatur: neq; omnes, neque pleraſque, neque maximas vel impudentiſſimas calumnias me tantum perſequi, ſed eas ſolum, quæ memoria hæſerunt poſt librũ hunc incredibili ſtudio peruolutum. Nihil ego dixi, aut dicam, de mēdacijs & calumnijs, quibus nomen Ieſuitarum inſectatur: non enim ferre poteſt nomen Societatis IESV, cū malit eſſe ſocius Dæmoniorũ; neque æquis auribus audit, quod optimi Patres, Ieſuitæ uocentur, quamuis nō neſciat, non ab iſtis Patribus, ſed à vulgo (cuius ego quoq; in hac Apologia, ſæpius auctoritatem ſequor) ſic appellatos. Nihil de conuicijs & contumelijs, in grauiſſimos & doctiſſimos viros, quos nominatim perſequitur: nihil de falſis innumeris narrationibus: nihil de deprauationibus, dictorum, factorum, regularum Ieſuiticarum profero: quàm multi, qui non ex Societate IESV, ſed eorum tantum amatores ac fautores ſunt, mihi defendendi eſſent? quàm multa, de me, de alijs proferenda, ſi omnia confutare vellem, quæ me, quæ meos amicos etiam, & inter eos virum Clariſſimum D. Andream Fabricium Leodium cognatum & patronum meum ſempiterna memoria colendum, quem non ſemel ſeditionis excitatæ malitioliſſimè inſimulat) quæ omnes Catholicos attingunt? Id enim egit fraudulentus Calumniator, vt iuxta cū Ieſuitis, omnes Catholicos cuiuſcunq; Ordinis ac dignitatis apud incautos Lectores, præſertim hæreticos, inuiſos redderet: Itaq; omnes alios libros famoſos, & in Romanam Eccleſiã ac Imperium contumelioſos compilauit Polycarpus; in quibus,

Non eſt in hac Apologia expectanda conſutatio omnium mendaciarum Polycarpi.

Polycarpi calumnia non Societatis IESV Patres tantum: ſed eorum amicos attingunt. Pleraq; Criminaſicut

*tionem, con-
uicia &
contumelia
in Pontificē
Episcopos,
Iesuitas: Itē
multa fabu-
la exscripta
sunt à Poly-
carpo ex Al-
ueario seu
Apiario Ro-
mano: &
ex alijs li-
bris famo-
sis infamiū
Pradican-
tium.*

sicut etiam in nonnullis calumnijs contra Iesuitas, conuin-
ci potest, nequaquam ab Elia eas accepisse, sed ipsum met
confinxisse, adiuuantibus alijs, qui se prodere non sunt ausi;
quique cum Calumniatorum supplicia timerent, hac pro-
iecta Polycarpi ad audendum nequitia, sunt abusi. Verum hi,
vt adhuc spem latendi habeant, fiduciam certē nō habent.
Tu interim Polycarpe eris hostia succidanea: qui tam ca-
lumniarum mendaciorumque fuisti prodigus, nullius vt vi-
deatur esse tanta memoria qui omnium meminisse possit:
nullius tanta impudentia, qui omnes commemorare
audeat: nullius tanta patientia, qui omnes repetere velit,
præsertim tam putidas, tam insulas, tam incredibiles, tam
atroces, tam innumerabiles. Neque enim vel distinctē aut
quasi ordine quodam aut successione mētitur Polycarpus,
sed vno spiritu, vnico verbulo, plurima, eaque grauisima
fundit mendacia & calumnias. Hæc idcirco à me dicuntur,
quoniam certō scio, qui Historiam totam, ante hanc meam
Apologiam legerint, requisituros quodammodo *diligen-*
tiam meam, cum tam multa à me præterita animaduerte-
rint. Nam prout quisque variè erga Societatem IESV, &
cæteros, de quibus hoc libro agitur, affectus est; aut hoc vel
illud in Iesuitarum viuendi ratione probat aut improbat:
sic aliud atq; aliud à me confutatum aut explicatum deside-
rabit, nisi illud apud animum suum statuatur, nec decorū mi-
hi, nec Patribus cæterisque ad defensionem necessarium,
nec inter grauiora mea studia tolerabile mihi visum fuisse,
singula percernere.

Cap. III.

*Apologia,
quo demon-
stratur fal-
sissimas esse
calumnias,
qua Socie-
tas Iesu cru-
delitatis.*

QVOD illis solet contingere qui diuturna iactati sunt
tempestate, vt cum ad Insulam quandam, aut qualemcun-
que portum appulerint, ob recordationem superati pericu-
li vehementer animo reficiantur & delectentur; propter ea
verò, quæ adhuc restent, pericula, nequaquam pura plenaq;
lætitia afficiantur; veruntamen recordatione superiorum
discriminum, quæ euaserint, spem maximam concipiant,
vltimum se tandem ac optatissimum portum foeliciter at-
tulerunt.

secuturos; atq; adeò magno conatu rursus ventis dent vela, & in altum euehantur: idem ferè mihi vsu venit, qui tam horrendis & sceleratis calumnijs confutatis, quas in doctrinam & vitam Societatis IESV religiosissimæ perditæ nebulones excogitarunt literisq; mandarunt, non nihil respicere & resumo vires; quas in emetiendo hoc tam irato mari, pœnè attriui. Sed subit animum meum timor quidam, ne reliquum iter, quod peragendum est, eo quod iam confecimus periculosius penè ac difficilius sit. Hactenus enim commemoratæ calumniæ exiguæ ac paruæ videri possunt, præijs, contra quas nunc est totis viribus agendum. Multos inuenias, qui impiè de DEO sentiant, & sceleratè viuant, nec etiã sua scelera sibi obijci magnoperè curent aut indignentur. Sunt etiam, qui neque omnes impios, aut sceleratos vitæ priuandos, aut ex hominum Societate tollendos putent. Sunt præterea, qui opinentur, eas, quæ in doctrinam aut vitam alicuius iaciuntur, calumnias omnino negligendas esse. Atque ita ex diuersorum hominum sententia fieri potuisset, vt omnia penè recensita in Societatem mendacia, & criminationes negligenter potius, quàm confutarentur.

proditionem
ac seditiosorum
confusionem
ac
confusur.

Sed illud, de quo deinceps dicendum, eiusmodi est, vt si summo studio & contentione non tractetur, possimus & nostræ, & Reipub. ac totius Christianitatis, salutis negligentes, atque adeò ipsius charissimæ patriæ nostræ proditores vnà cum Iesuitis videri: Tales enim esse Iesuitas, nempe patriæ, Principum, & locorū, in quibus sunt, proditores, aperte & sæpissimè calumniatur importunissimus Calumniator. Et huius proditoris causa narrat institutum esse in Societate IESV quartum votum Obedientiæ, quo se ad omnia, quæ Summus Christi in terris Vicarius, voluerit, iusserit, studiosissimè perficienda, paratissimos æternum fore deuotum: Atque hos Professos quatuor Votorum, qui præcipui Societatis IESV sunt, præcipuè his calumnijs Pseudo historicus adoritur: eos esse Iesuitarum perniciosissimos, quiq; aliorum doctrina, ingenio, astutia, operabuntur, ad sce-

Magni interest totius Reipub. Christiana, vt hoc genus calumniarum de seditiosis Iesuitarum consilijs diligenter examinetur. Hist. Ord. Ies. à pag. 121. & deinceps multis paginis ac lectata passim.

M